

TOM FLETCHER

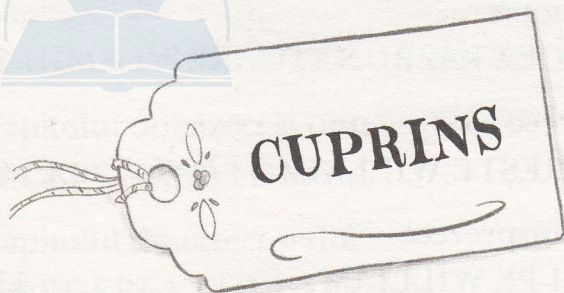
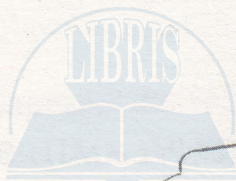

CRĂCIUNOZAUROL

Ilustrații de Shane Devries

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Capitolul unu	
WILLIAM TRUNDLE	18
Capitolul doi	
OUL ÎNGHEȚAT	29
Capitolul trei	
FUNDUL LUI MOȘ CRĂCIUN	40
Capitolul patru	
ÎNĂUNTRUL OULUI	50
Capitolul cinci	
CRĂCIUNOZAURUL	59
Capitolul șase	
MAGNIFICII RENI VRĂJIȚI	
ZBURĂTORI	66
Capitolul șapte	
CUM STĂ TREABA CU WILLIAM	73
Capitolul opt	
WILLIAM ROTIȚĂ	82

Capitolul nouă

BRENDA CEA RĂZBUNĂTOARE..... 92

Capitolul zece

CE-ȘI DOREȘTE WILLIAM 99

Capitolul unsprezece

CU OCHII PE WILLIAM..... 110

Capitolul doisprezece

UN DINOZAU DE PLUȘ..... 123

Capitolul treisprezece

NOAPTEA DINAINTEA NOȚII
DE AJUN..... 136

Capitolul paisprezece

UN PASAGER CLANDESTIN!..... 143

Capitolul cincisprezece

VÂNĂTORUL..... 155

Capitolul șaisprezece

CEL MAI RAR ANIMAL
DE PE PLANETĂ 165

Capitolul șaptesprezece

UN DINOZAU ÎN CASĂ 175

Capitolul optsprezece

UN BĂIAT ȘI UN DINOZAU 183

Capitolul nouăsprezece

NAS ÎN NAS CU BRENDA 192

Capitolul douăzeci	
SCHIMB DE SECRETE	203
Capitolul douăzeci și unu	
ÎNCEPE VÂNĂTOAREA	215
Capitolul douăzeci și doi	
SPARGEREA CODULUI.....	218
Capitolul douăzeci și trei	
FANTOME STRĂVECHI	227
Capitolul douăzeci și patru	
ZBOR LA MUZEU	240
Capitolul douăzeci și cinci	
ACADEAUA ÎN FORMĂ DE BASTON	247
Capitolul douăzeci și șase	
MOȘ CRĂCIUN SE ÎNTOARCE	258
Capitolul douăzeci și șapte	
CE-ȘI DOREȘTE WILLIAM	
CU ADEVĂRAT.....	268
Capitolul douăzeci și opt	
CRĂCIUNOZĂURUL RĂMÂNE	274
Capitolul douăzeci și nouă	
FUM.....	291
Capitolul treizeci	
TORNADA TRUNDLE.....	299

Capitolul treizeci și unu

JOCUL S-A TERMINAT. 308

Capitolul treizeci și doi

PENE 318

Capitolul treizeci și trei

MINUNĂȚIA CRĂCIUNULUI 326

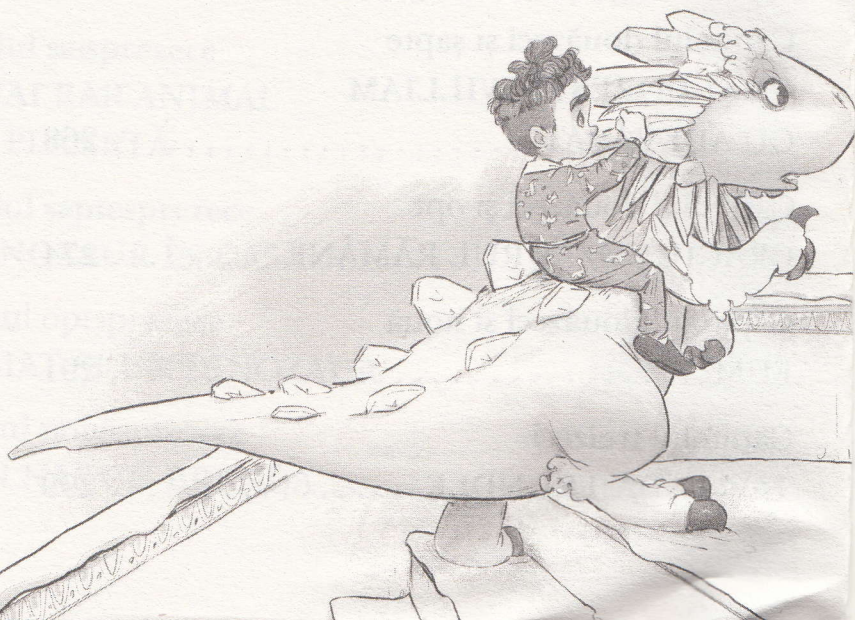
Mulțumiri. 341

Despre Whizz-Kidz 344

Top zece lucruri de Crăciun

preferate de Tom (alese dintr-o mie) 346

Cântecele spiridușilor 351

Prolog

SFÂRȘITUL EREI DINOZAUROILOR

Povestea aceasta, ca toate poveștile bune, începe cu *a fost odată ca niciodată*. Adică nu cu ceva vreme în urmă, ci cu foarte, *foarte, foarte* multă vreme în urmă. Cu catralioane de ani în urmă, mai precis. Cu mult înainte să se fi născut bunica și bunicul vostru. Înainte chiar să fi existat ființe omenești. Înainte să fi existat mașini și avioane, ba chiar înainte să fi existat internetul, exista ceva și mai și...

DINOZAURI!

Dinozaurii au fost cele mai impresionante animale care au pășit vreodată pe planeta noastră. Erau o mulțime, de toate formele și de toate mărimile. Existau unii mici, nu mai mari decât câinii

și pisicile, cu un fel de țepi ascuțiți pe spinare. Existau unii uluitor de mari, colosali, numiți Seismozauri, mai lungi decât cinci autobuze cu etaj, cu gâturile mai groase decât trei trunchiuri de copac și cu pielea tare cum e cauciucul de tractor. Știu că pare greu de crezut, dar este cât se poate de adevărat, pentru că suntem într-o carte și cărțile nu mint.

Aș vrea să vă povestesc despre doi dinozauri foarte speciali. Îi vom numi Mamozaurus și Tatlodocus (nu sunt numele lor adevărate, desigur – ar fi de-a dreptul caraghios).

Mamozaurus și Tatlodocus stătuseră toată ziua în arșița dogoritoare a soarelui preistoric și se întorceau acasă în cuibulețul lor îngrijit. Dar când au ajuns au găsit acolo ceva oribil și înfricoșător: o nemaipomenită grămadă de pietre, de oase și de pământ. Casa lor fusese călcată de niște dinozauri răi și prădători, iar acești dinozauri prădători, josnici și stricători o devastaseră și o întorseseră pe dos!

Dar lui Mamozaurus și lui Tatlodocus nu le harababură le stătea mintea în primul rând, pentru că lăsaseră în cuib cea mai prețioasă avuție a lor: douăsprezece ouă de dinozaur, care acum nu se vedeau nicăieri!

Așa cum vă puteți imagina, Mamozaurus și Tatlodocus erau distruși. Au rămas între ruinele cuibului lor, unde au plâns și s-au văitat îndelung, până când soarele a apus, iar luna și stelele au umplut cerul de deasupra junglei.

Printre copacii uriași bătea în noaptea aceea un vânticel și o rază de lună și-a croit drum spre ce mai rămăsese din cuib. Dintr-odată, Tatlodocus a zărit ceva. Ceva neted și lucios care reflecta raza de sub un morman de oase și țărână. A ridicat iute, dar cu mare grijă pietrele și molozul, și iată-l strălucind perfect nevătămat în lumina lunii!

Era ultimul **OU** care le mai rămăsese!

Era un mister cum de scăpase acest unic ou de furia prădătorilor flămânzi. Poate că tâlharii își umpluseră deja burțile lacome sau poate că oul se rostogolise și nu-l văzuseră, în furia cu care le spargeau și le făceau una cu pământul pe celelalte. Indiferent care-o fi fost motivul, nu conta decât că lui Mamozaurus și lui Tatlodocus le mai rămăsese un ou. Micul dinozaur cuibărit în siguranță înăuntrul lui a devenit pentru ei cel mai important lucru din lume și nu aveau să îngăduie să i se mai întâmple vreodată ceva rău!

Dar ceva rău era totuși pe cale să se întâmple – ceva ce urma să schimbe lumea pentru totdeauna.

TOM FLETCHER

Ceva **important.**

Ceva **astronomic,**

intergalactic,

extraterestru

de important!

Lumina perlată a lunii care învăluia cuibul distrus al dinozaurilor a devenit dintr-odată galbenă. Pe urmă galbenul s-a transformat în portocaliu, apoi într-un roșu aprins, incandescent. Mamozarus și Tatlodocus s-au uitat afară, nevenindu-le să creadă. Parcă luna însăși luase foc.

Chiar sub privirile lor, cerul întreg s-a transformat într-un fel de foc sălbatic de artificii în care zburau vâjâind pietre încinse și stele căzătoare – și nu erau stele căzătoare cum sunt cele știute de voi și de mine, care țâșnesc drăgălaș pe cer ca niște mici zgârieturi lăsate în spațiu de lumină. Cele despre care vă vorbesc cădeau cu viteză drept în jos,

ca niște trăsnete incandescente, și explodau în mii de mingi de foc atunci când se izbeau de pământ.

În junglă s-au dezlănțuit panica și haosul. Copacii în flăcări au început să fie smulși din rădăcini de dinozaurii uriași, mari cât cinci autobuze cu etaj, iar dinozaurii mai mărunți au ajuns să fie striviți și călcați în picioare. Cerul nopții era mai strălucitor decât în miezul zilei celei mai luminoase, iar luna părea mai fierbinte decât soarele prânzului – dar Mamozaurus și Tatlodocus nu aveau în minte decât un singur lucru: să-și protejeze oul!

Trebuiau să-și ducă oul într-un loc sigur.

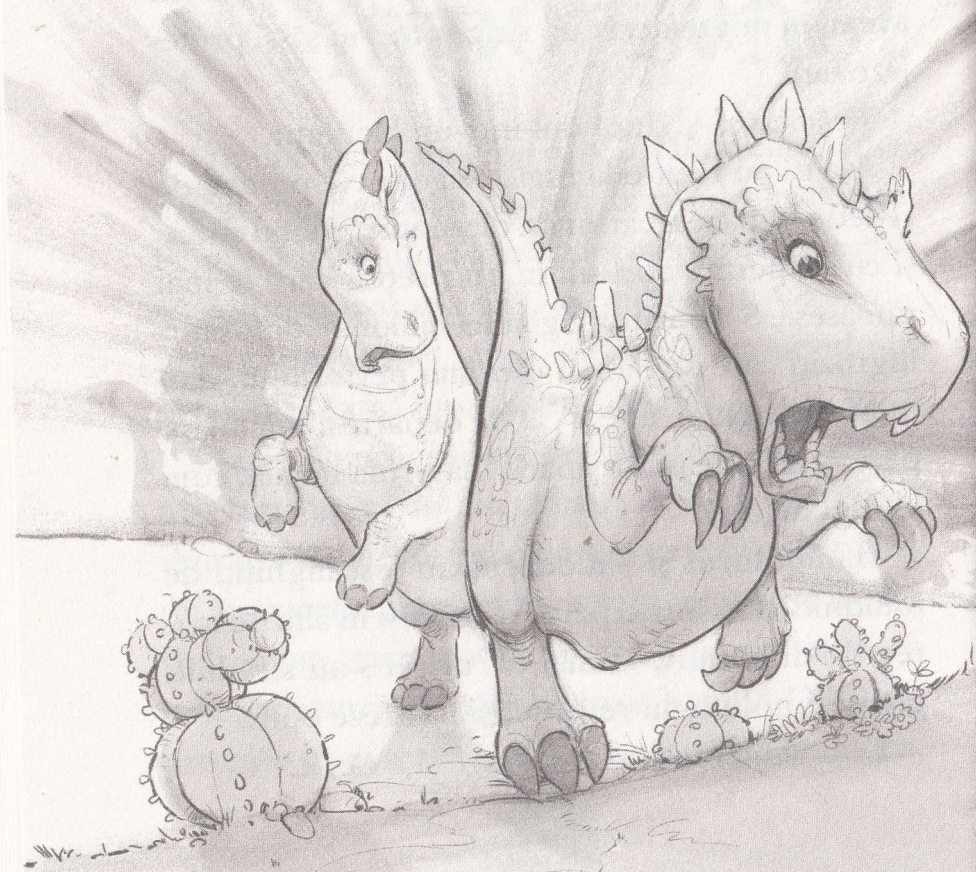
Așa că au rupt-o la fugă. Fugeau cât puteau de repede cu picioarele lor de dinozauri, ținând strâns și cu disperare acel ultim ou prețios care le mai rămăsese. S-au alăturat goanei miilor de dinozauri îngroziți care se fereau din fața pericolului, dar, indiferent cât de iute și cât de departe alergau, nu păreau să găsească scăpare. La urma urmei, cum să fugi de cer?

Mamozaurus și Tatlodocus au fost înghițiți de mulțime, trași într-o parte și împinși în alta de marea de dinozauri, numai că, oricât s-au străduit, pur și simplu n-au reușit să-și păstreze oul!

Le-a alunecat din strânsoare și a căzut.

Vă gândiți, sunt sigur, că oul a fost făcut zob cât ai clipi, așa-i? Ei bine, genialilor atoateștiutori, de fapt nu s-a întâmplat deloc așa!

Oul a căzut pe un maldăr moale de frunze, apoi s-a rostogolit nevătămat printre sutele de picioare tropotitoare. A fost șutuit și expedit în toate direcțiile posibile – dar *tot* nu s-a spart! Mamozaurus și Tatlodocus au luat-o la fugă după oul care ba

topăia ca o minge printre picioarele uriașe ale unor diplodoci, ba se rostogolea pe sub pașii grei de stegozauri, reușind să scape la mustață de fiecare dată. Oul s-a tot dat de-a dura și s-a tot rostogolit, de parcă ar fi știut foarte bine ce face, a căzut de pe lespezi de stâncă pe coroane de copaci și pe urmă a alunecat cât ai clipi pe coaste noroioase, în timp ce Mamozaurus și Tatlodocus îl urmăreau cu disperare.

Dacă s-ar fi uitat la cer în loc să încerce să-și dibuie oul, Mamozaurus și Tatlodocus ar fi descoperit o imagine oribilă, înfricoșătoare, în stare să le oprească inima în loc. Deasupra lor, cerul întreg ardea. Ceea ce luaseră ei drept luna în flăcări era

